

Виходить у Львові по дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудні.

Редакція і Адміністрація: уряд Чарнецького ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданя і за зложенем обмяти поштової.

Рекламації неважачтні відняти поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінції:

на цілий рік зр.	2.40
на пів року "	1.20
на чверть року "	— .60
місячно . . . "	— .20

Поодинокое число 1 кр

З поштовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5.40
на пів року "	2.70
на чверть року "	1.35
місячно . . . "	— .45

Поодинокое число 3 кр

Додаток до „Газети Львівської“.

Паучаюча полеміка.

(Дальше.)

Гадки о суспільній діяльності.

(Ідеальні жаданя від суспільного діяча і доконче потрібні услівя для суспільної діяльності).

III.

Дальше Кареев каже:

Коли ми говоримо о ідеальних жаданях, які суспільність може ставити до своїх діячів, ми не повинні дальше мати на увазі лише дану суспільність, що живе в тім а тім часі і на означенім місці. Дана суспільність може бути така нерозвита і тупа, що сама ідея суспільної діяльності, як чогось відмінного від „фахового занятя“, буде їй ненавистна, буде їй здавати ся „пханем носа до чужого проса“ або „нарушенем суспільного порядку“. Або, противно, суспільність, нарід, можуть бути нерозумні і грубі і жадати, щоби суспільний діятель доконче був крикливий і бурливий, безцеремонний і нагальний, а коли ти робиш свою роботу так, як того після твого пересвідчення жадать інтереси суспільности, добро народа, а не так, щоби подобати ся товпі, то тебе назвуть зрадником і ворогом народа, причім люди, що до вподоби товпі, стануть єї любимцями, хоч би они зле розуміли річ і робили нерозумно.

Було би однак сумно, як би жаданя суспільностей, що були і нині суть, можна все

лиш характеризувати, як такі нерозумні. В давні часи люди своїх найліпших діячів суспільних називали півбогами, сьвятими, мучениками і т. п., складали про них легенди і ширили їх славу. Вєі ті півбожки, сьвяті і мученики були нічим иньшим, лише суспільними діячами, що служили правді і жертвували ся, так як і в нинішні часи, за нарід, за віру, за свої пересвідчення і т. п. Але все і всюди у них цінили не форму, а саму істоту їх діяльності. В часі гоненя християн занадто горячі молодці дорікали старцям, що они прожили довгий вік без ніяких переслідвань за своє християнство; на їх думку треба було всюди виступати явно, як християнин, хоч би прийшло ся за то терпіти. Старці махали головою і не радили так молодцям робити. І виходило потім, що багато з тих молодців зі страху перед мукками відрікало ся Христа, коли-ж на старших прийшла черга, ті вмирили з рук катів без страху. Вся річ була в істоті, в розуміню християнства, а не в тім, що могло бути, а могло й не бути, т. є. не в мучеництві. Хто ставить форму вище змісту, тому потрібний факт такий, аби его всі бачили і подивляли. Виходить з того, що не лише треба жаданя суспільности брати критично, але треба брати на увагу і реальні обставини даної суспільности, щоби наша діяльність не була лише наслідом загальної прийатої, хоч би й не відповідної вже форми, лише щоби походила з обставин часу і місця.

Суспільність може ще жадати від своїх діячів, щоби они не накидували їй насильно того, що було би противне праву кожного по-

одинокого чоловіка бути паном своєї думки і свого пересвідчення, бути господарем своїх занятя і розривок. На сьвітї в лиш одна форма, що має власть над людьми, а то держава. Давніші держави признавали собі безоглядне право розпоряджати ся людьми, „підданими“. Теперішні держави дають людям свободу, звісно, до означених границь; а та свобода відповідно до розвою держави і народів може рости. Звісні такі види личної свободи, як свобода совєсти, свобода думки і слова, печати, зборів і товариств, котрі в більшій або меншій мірі признають ся всіми передовими законодавствами. Коли-ж після теперішного духа часу і законів правительства і другі державні власти мусять поважати права людини і суспільности, то тим більше суспільний діятель, хоч би він сам був представителем державної власти, не має права на насильство. На приклад на насильство в справах релігії. (Тому то однаково неморальне було поступоване поган, коли ті, маючи власть, переслідували християн, як і християн, коли ті переслідували поган). Насильного накидування суспільности форми, несимпатичних, противних їй, — нічим не можна оправдати. Вся мудрість державних мужів і суспільних діячів повинна лежати в тім, щоби они вмели пізнати дійстві потреби суспільности, чого она хоче і що може прийняти, що дасть ся зробити в даних обставинах економічних і культурних, соціальних і політичних, щоби суспільности не накинути насилу того, що їй не по душі, не по силам і не по средствам. Так коли власть видає нові закони, то в нормальних відносинах она сповняє лише свій обовязок, полагоджуючи

11)

ШШІГУН.

(Ловість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Коли драгони гнали попри Вартонів баталіон, при чім від їх крику аж воздух дрозжав, а їх труби заграла до бою, сполошив ся кінь під молодим мужчиною, а що він в скалченій руді не мав сили, то й не міг спивити коня і так за минутку зовсім мимо своєї волі гонив побіч капітана Лявтона.

Драгон зрозумів від разу сьмішну ситуацію свого нового товариша, але заким кинув ся на англійске крило, мав ще лиш тільки часу, що сказав до него:

— Ваш кінь знає дїпше чия правда, як его їздець; витайте, капітане Вартон, в рядах борців за свободу!

Але Лявтон не тратив часу, щоби не пустити з рук свого плінника, а коли побачив, що він зранений, відслав его поза боеву лінію.

Коли Денвуді побачив, що Геси зважились знову виступити до бою, пустив ся знову за ними в погоню, а що легко було здогонити їх зле годовані і худі коні, то й незадовго розбив цілий сей відділ.

Значна часть Англійців скористала з заколоту в часі борби і з диму, що засланяв очи, та вступила ся поза головний відділ своїх земляків, котрі були змушені перестати стріляти, бо боліли ся, щоби побіч ворога не поранити і своїх людей.

Влікачам наказано іти в ліс і там поховати ся поза дерева.

Ще того не зробили, коли капітан Лявтон прикликав якогось молодого офіцера, що був командантом тої шкадрони, котра осталась була на отвертім полі і приказав ему атакувати то крило Англійців, котре ще ставило опір. Ледви що видав той приказ, як вже й зараз так стало ся, але командант в своїй ревности забув на потрібну осторожність і серед кінноти, що пустившись на перед, була виставлена на убійчий огонь, зробив ся заколот. Капітан Лявтон і его молодий товариш повалились зранені на землю.

На часте для доброї слави Віржинців явив ся в сій критичній хвили майор Денвуді знову на своїм місці. Він побачив розлад серед свого войска, а коло себе на землі в калюжі крови Джорджа Сінгльтона, молодого мужчину, котрого задля его знаменитих прикмет був дуже полюбив, та й Лявтона, що також упав був з коня.

Молодому борцеви, Денвудіму, засьвітились очи, він скочив конем помежи свою шкадрону а ворога та завізав своїх драгонів до обовязку таким голосом, що аж їх за серце їмело. Его присутність, его слова подїлали як би якимсь чаром. Войско уставилось знову в порядку, трубачі затрубили до бою і під проводом свого команданта пустились Віржинці з такою завзятістю на ворога, що нічо не могло їм оперти ся. Незадовго по тім очистили ціле поле від ворога. Хто не погиб, утік в лісі.

Лиш поволі уступав ся Денвуді перед огнем Англійців, що стояли край ліса укриті

поза деревами та пригадав собі на прикрий обовязок, що треба казати збирати погибших і ранених.

Підофіцер, що дістав був приказ завести Генрі'го Вартона на місце, де би лікар войсковий подав ему поміч, спивив ся, щоби о скілько можна як найскорше вернути назад на місце борби.

За кілька минут станув капітан перед чоловіком, котрого ціла его особа і его занятя, звернули в найбільшій степені его увагу на себе. Голова у него була лиса, не накрита, але з его кишені в штанах виглядала добре упудрована перука. Він здоймив з себе сурдут, закотив рукави від сорочки аж по самі лікті, а кров, що налипла була на его одежи, на руках, а навіть на его лици, була найліпшим доказом на то, чим він займав ся. В устах мав цигаро, в правій руці держав якийсь дивно виглядаючий інструмент, а в лівій недогризок яблука, котре на перемену з цигаром тикав собі в рот.

Стояв перед якимсь неживим Гесом, що лежав розтягнений на землі, і придивляв ся ему уважно.

— Ось і лікар, капітане, — сказав підофіцер до Генрі'го. — Він вам зараз заосмотрить Вашу руку.

Вартон підійшов був до того якогось дивного чоловіка, а що той его не видів, хотів як-раз просити его о поратунок, коли лікар сам до себе сказав:

— Видко таки зовсім виразно, що сего чоловіка убив капітан Лявтон, так виразно, як би я то видів на власні очи. А я тільки разів показував ему, як можна зробити свого про-

дозрілу потребу суспільности, а не накидає того, що їй противне.

Все-ж те, що доси сказано, мало на цілі викавати загальний принцип, на яким може ґрунтуватися суспільність своїм жаданням до суспільних діятелів. *Принцип такий: ані суспільність не може насильно жадати від свого діятеля такого поступовання, з яким не годить ся ні его ум ні его моральне чуття, ані суспільний діятель не може того самого жадати від суспільности.*

(Дальше буде).

Вісти політичні.

В суботу відбула ся в Празі конференція чеських послів, на котрій пос. Герольд обговорював політичну ситуацію в Австрії. Бесідник сказав, що правниця не могла доси нічого більше зробити як лиш в засаді заявити ся за провідними гадками автономістичної адреси до Корони. Солідарність партій правниці єсть так велика, що можна лиш радувати ся і мати велику надію. Поляки і консервативна чеська шляхта поступають в чеській справі льояльно і коректно, а лиш партія Діпавлього викликала була на хвилю невдоволення. То невдоволення — казав Герольд — викликав не сам зміст внесення, бо Молодочехи в засаді не противні управлінню справи язикової окремим законом, як радше лиш додали до внесення слова „в цілі скасування розпоряджень язикових“. Слова ті були лиш уступкою для опозиційників і Діпавлі гадав, що ті слова потрібні в его внесенню для позискання опозиції. Чутка о розвитку правниці наслідком внесення Діпавлього була передчасна, а опозиція лиш з кожним днем скріпляє звязь, яка сполучає партію правниці. Молодочехи мусять голосувати против внесення в справі обжалованя міністрів не лиш з інтересу, але і длятого, що уважають гр. Баденіґо за чоловіка доброї волі.

Чутка, що президент міністрів гр. Баденіґо хоче подати ся до димісії, єсть безосновна.

Досить цікаву вість подають анґлійські газети. Они довідали ся ніби то з доброго жерела, що Болгарія предложила Туреччині заціпно відпорний союз, після котрого кн. Фердинанд став би дідичним ген.-губернатором Румелії. Болгарія признала би вповні верховну

власть султана а Туреччина гарантувала би ненарушимість Болгарії. На случай війни була би Туреччина обовязана поставити 200.000 а Болгарія 100.000 войска. Дописуватель Standard-у доносить, що єсть причина адогадувати ся, що у вступних переговорах в сій справі осягнено вже порозуміння.

Н О В И Н К И.

Львів дня 18-го жовтня 1897.

— Бюра ц. к. Дирекції залізниць державних будуть перенесені з днем 20-го жовтня с. р. з залізничного двірця до нового будинку адміністраційного при ул. Красицьких ч. 5. Дня 19-го с. м. не буде виплачувати дирекційна каса в наслідок того перенесеня.

— Нові стемплі будуть видані з Новим роком. Буде їх 35 родів, а написи на них будуть звучати не на гульдени і крейцари, а на корони і сотики.

— Львівська палата адвокатська рішала на оногдашнім засіданню домагати ся, щоби адвокати і кандидати адвокатські, управнені до заступства, виступали перед судовими трибуналами в тогах і в бірегах. Таке саме жадане поставили і інші палати адвокатські в Австрії, між ними і палата віденьська.

— В преображенській церкві при „Народнім Домі“ у Львові ведуть ся тепер заіпадно дальші роботи. Каменярі — одні уставляють камінні спіральні сходи на хори, другі обтїсують великі камені на ступені до портала; мулярі вправляють у внутрі гарні бані на ризницях і стїни в ризницях, а інші робітники рівняють і штурнують в церкві землю на поміст. При сій нагоді згадаємо, що й роботи коло віднови церкви св. о. Николая ведуть ся тепер досить заіпадно, головово з надвору.

— Бюджет міста Львова. Розходи в бюджеті на слїдуючий рік не будуть низше прелїміновані, як в минувшім році і досягнуть суми 1 міліона 850 тисячів зр., доходи-ж були би більші, як минушого року, коли би громада міста Львова не прогнала процесу з державними залізницями в справі плачених їх додатків до державних податків. В наслідок програна того процесу, буде місто Львів від державних залізниць діставати

річно о 120.000 зр. менше як доси. То походить звідси, що в згаданім процесі рішив адміністраційний трибунал, що громаді після статута належить ся від залізниць лиш 30 прц. додатків від податків а не 40 прц., як они доси платили.

— „Переписку зі всіми і для всіх“ змушені ми задля деяких непредвиджених причин відложити до слїдуючого числа. В слїд за тим і „Добрі ради“ поьявлять ся о одно число пізнійше.

— Наслідки темноти. Дня 30-го серпня покусав скажений пес в Сучаві, Іцканах і Бордуженах кілька осіб, між ними також діти. Всіх вислано до Букарешту, де покусаних лічено після методи Пастера; лише трое дітий лишило ся дома, бо родичі — темні люди — послухали ради таких самих темних людей, як они, і пішли до Ілішеніт до якогось „чудотворного“ селянина. Однак 11 літній ученик Константин Лукачук заслаб саме 40 го дня на скаженину і за дальших два дни умер в сучавськім шпиталі. А дитина Никуліки заслабла також на скаженину; мати, котру пес також ранив, втїкла зі страху до Бордужен. — От що може темнота! Я. би були пішли лічити ся до Букарешту, а не до якогось там „чудотворця“-обманщика, не були би такі страшні наслідки.

— Вісти з обох Америк. Рускі кольоністи в Ріо-Кларо в Бразилї оснували собі читальню і отворили єї 15 го н. ст. липня с. р. Головою читальні єсть Григ. Мончак, секретарем Вас. Вольний, а в склад виділу входить також ріоклярський парох о. П. Роздольский. — Читальня імени Шевченка в Монт-Кармель в Пенсільвенії розвиває ся гарно. Кожної неділі сходять ся охочі молодці до церковної галї, читають книжки або газети і обговорюють численні справи, а вкінці співають рідні пісні. До читальні вступає що раз більше членів і радо платять вкладки, за котрі записали собі недавно книжки і газети з старого краю.

— Попарене нафтою. При ул. Баторія у Львові лучив ся оногда сумний випадок. Молоде дівча, склепова панна у масаря Франца Іхновського, Павліна Мартицька, хотїла розпалити огонь під кухнею і з недостачи смільних шіпок полила дерево нафтою так богато, що настунила експлозья і в одній хвилі полумінь обняла одїя неосторожної дівчини. Поготівла ратункове уділило першої помощи і відвезло дівчину до шпиталю,

тивника нездїбним до бою, не відбираючи ему життя. То люта робота так без потреби косити людске житє, а відтак через таке різанє і лікар не може дати ніякої ради. То значить маловажити собі науку!

— Позвольте, мій пане — промовив Генрі — я би хотїв звернути вашу увагу на мою малу рану.

— О, — відозвав ся лікар і обернув ся — то ви приходите з побоевища? Богато там роботи?

— Для Вас? Може бути — відповів Генрі, здоймаючи при помочи лікаря сурдут.

— Ваша рана не значить нічого — сказав лікар досить погїрдливо дивлячись на зранєну руку — куля пішла попри кість не нарушивши єї. А все-таки щастє для Вас, що Ви дістали ся в руки старому практикови, а то могли би Ви були стратити свою руку.

— Дїйстно? — відозвав ся на то Генрі трохи занепокоєний — я гадав, що річ неконче небезпечна!

— О, рана Ваша не тяжка, але Ваша рука надає ся знаменито до ампутації; якогось, що недавно став лікарем, могла би задля того взяти охота до неї.

— Там до чорта! — сказав на то капітан — а кого-ж би брала охота відрізувати чоловікови руку?

— Пане — відповів лікар з великою повагою — зовсім удачна ампутація то така займаюча операція, що якийсь молодий чоловік набрав би легко охоти навіть там єї виконати, де она неконче потрібна.

На тім урвала ся дальша розмова, бо стало надходити військо, котре вертало на своє давне становище. Тепер почало сходити ся богато вояків з ріжних сторін о поратунок до лікаря.

Вартона віддали під варту і він з тяжким серцем пустив ся назад до дому свого батька.

Анґліїці стратили підчас всіх атаків майже третину своєї піхоти, а ті що остали ся, зібрали ся в лісі. Денвуді змиркував, що їх становище єсть занадто добре, як щоби можна на них ще раз нападати. Він лишив капітана Лявтона з одним відділом, щоби стерегти їх рухи і коли-б може знайшла ся до того нагода, надавати їм спокую, заким би они могли єсти на лоді.

Майорови дано знати, що над Гудзоном стоїть ще один неприятельский відділ. Отже его обовязок вимагав того, щоби він був готов шкочити також наїрам і сего нового ворога.

Капітан Лявтон дістав строгий приказ, зачепити неприятеля лиш в тім случаю, коли-б була до того добра нагода. Офіцер сей був лиш тим способом зранений, що куля засягнула его лиш зверху по голові, а коли майор пращав ся з ним, сказав до него з усміхом, щоби він не забував ся, бо провалить ему голову ще ліпше.

Анґліїці не мали з собою ніяких багажів, бо їх вислано наперед, щоби они переловили провіант, який мав бути доставлений американській армії. Пустились тепер назад горами, вкритими лісом; бо на тій дорозі були безпечні від нападу кавалерії: щоби вернути назад до своїх людей.

Глава осьма.

Крик военний вже був утих. Жителі дому, котрі знали, що Генрі утік, потїшали ся вже тим, що він вже тепер безпечний, коли нараз отворили ся двері і перед ними станув капітан Вартон під вартою.

— Генрі, сину мій, сину мій! — крикнув страшно наляканий батько. — Що се? Тебе знову зловили, знов напосїли ся на твоє житє?

— Ворохобникам щастє сприяло — сказав Генрі силуючись до усміху і спускаючи сестрам руки без слова до них. — Я бив ся відважно за мою вітчину, але дух ворохобні

взяв ся, видко, навіть коньї. Звіря, на котрім я сидїв, занесло мене проти моєї волі в саму середину помежи Денвуді'вих людей.

— І они тебе знову арештували? — спитав пан Вартон споглядаючи трівожливим оком на вояків, що привели Генрі'го.

— Також так, той Лявтон в одній хвилі взяв мене знову в плїнь.

— А чому панич его не брали? — відозвав ся Цезар з пересердя.

— То лекше сказати, як зробити — відповів капітан усміхаючись. Особливо — говорив він дальше кинувши оком на варту — коли сим панам сподобало ся відобрати менї силу в моїй правій руці.

— То ти ранений? — відозвали ся обі сестри враз.

— То лиш легкий постріл, але в критичній хвилі зробив мене нездїбним до бою, — говорив брат дальше. Цезар з великим гнївом і огірченем глянув на вояків, що то ніби з їх вини так стало ся, вийшов з комнати, а капітан став оповідати своєї родині все, що і як було. Як битва закінчила ся, того не міг сказати, бо коли уступив ся з побоевища, Віржинці як-раз вертали ся назад.

Франсес присїла на крісло, і аж дух в собі заперла, так слухала кожде его слово, то блїдла то червонїла ся, дрожала на цілім тілі аж наконець спитала тремтячим голосом?

— А чи кого ранили по-по-по стороні неприятеля?

— Ранили — відповів один з драґонів — один з ранених розповідав мені, що капітан Сінґльтон погіб, а майор Денвуді —

Франсес вже більше не чула нічого, упала без памяти на землю. Єї зараз відтерли, а капітан спитав вояка:

— Майор Денвуді? — Що з ним стало ся?

— Не бійтесь, нічого не стало ся — відповів вояк голосно. — Хто має повисну-

де она по кільканих годинах померла в страшних муках.

— Від вінчання до гробу. О сумнім випадку дописать газети з губернії вітебської в Росії. Кілька днів тому в Речетові відбуло ся весіле якогось Казрля Грікмана з панною Вайншток з Вишкова. На весілі з'їхали ся численні гості, а по вінчаню кількох молодих людей забажало устроїти прогульку до ліса, положеного по другій стороні місцевої ріки. В тія цілі приготовлено човна. Ледви що один човен, разом з 12 особами, а між ними і новозінчаною парюю, відплинув о яких 60 кроків від берега, коли дістав ся на вир і в одній хвилі перевернувся. Двох, що вміли пливати, о власних силах щасливо добили ся до берега, а дві жінчини, вхопивши ся переверненого човна, змогли удержати ся на поверхні води, доки не надплинув їм в поміч другий човен. Пятого виратував від неминучої смерти жовнір, котрий з нараженем власного життя скочив до води і витягнув тонучого. Прочих сім осіб, а в їх числі і молода жінка, помімо скорої помочи найшли смерть у очах води.

— Дентист мільонером. Др. Т. Еганс, славний американський дентист, замешкалий в Парижі, котрий від 40 літ лічить і вставляє зуби королям, царям і князям в Европі, поїхав назад до Америки. Привіз він з собою свою жінку, помершу в Парижі, котру хоче хоронити в Філадельфії. Той доктор має 75 літ і за цілий час свого лічення заробив на зубах тільки 25 мільонів долларів (около 50 мільонів зр.). Добре працював!

— Безпечна мошонка. До львівської поліції припроваджено оногди Яна Христмана, цапка, що жив з ласки своєї любки. Але видко удержане, яке давала ему жертволюбива суджена, не висгарчало для него, коли приятелька віддала сего цапка до поліції, обжаловуючи, що украв їй 6 корон. Підчас слідства пан Ян нагло змінив ся дуже і ослаб, так що трохи не зімлів. Але зараз показало ся, що сей обяв не походить із сорому, але звідси, що обжаловавши з боязни, щоби не пайшли при нім украдених 6 корон, сховав їх до — жодудка. Жодудок якийсь не дуже противив ся проти сего, що ужито его місто мошонки, бо властитель его сидить цілком здоров в арешті.

— Богатий жебрак. До одного з московських шпиталів вголосив ся яко недужий обдертий дід-жебрак. При записі заявив, що хоче на всякий випадок зложити на руки управителя дещо грошів,

по має при собі. Зацікавлена сестра милосердия поспитала его, кілько грошей має при собі, але жебрак сказав, що сам не знає, бо не числив і подав сестрі показневський шкіряний мішок. Почали числяти і показало ся, що там було більше як 10 тисячів рублів. Все то зібрав він за час трійцять і п'ять літ жебранини.

— Утік на вкраденім возі. Вольф Бернштайн фірман з Бережан, зголосив ся сими днями на інспекцію поліції у Львові і довіс, що оногди віддав на Личаківській улиці пару коний і віз 13-літньому хлопцеві Мошкови, незвісного назвища, щоби їх відпровадив на площу Голуховських, але той в одній хвилі кудись шев. Цілої півтора доби шукав в рознуці Бернштайн згуби, а дочерва годі довіс о тім поліції, котра однакож не могла вже ему порадити, хиба пішки і без коний вертати до Бережан.

— Клопоти філософа. В Чернівцях мешкає при ул. рускій один окінчений слухач філософії М., котрого фахом є хемія. В тім самім домі, відділені тоненькою стіною, живе фризиер з своєю молодою жінкою і слугою. Молода залюблена пара все пересиджувала вечери разом; фризиер голубив свою жінку; не обійшло ся без поцілунків і любощів, — а бідний філософ мусів то все слухати. Стало ему маркотно самітному, найшла на него туга і він втікав з хати, аби хоч в гарній природі найти сяку-таку відраду. Ходив сюди-туди улицями, зайшов навіть у лісок — дарма, его таки тягло назад до хати. Приходить, а ту молодата пара все ще не може досить налюбувати ся собою. Філософа взяла нетерпичка, а небавом став навіть ваздрістний. „Що то, думає, они такі щасливі і мені лише оскомину роблять. Навіть при книжці не дають мені сидіти!“ Загадав філософ страшне, треба псувати втіхи молоді пари. Злоба взяла у него верх. Зробив малу дірку в тоненькій стіні і коли молода пара саме присягала собі вірність аж до смерти, пускав тою діркою приготвлений амоняк! Неприємно наполохані зривали ся фризиер зі своєю жінкою, шукали за причиною того несамовитого запаху і вінці таки винайшли виновника. Тепер філософ буде мусів толкувати ся перед судом.

ти не утопить ся: як би яка куля мала майора убити, то він би вже давно не жив. — Я хотів лиш сказати, що майор взяв собі дуже до серця смерть свого товариша, капітана Сінгльтона; але як би я був знав, що то тій дамї зробити таку прикрість, то я би був огляднійше говорив.

Франсес саме що хотіла вийти, коли по явив ся і сам Денвуді.

Першим чувством зворушеної дівчини було найспокійніше пасте. Але зараз в слідуючій хвилі кинуло нею судорожно, коли побачила незвичайний вирав на его лиці.

Поважність битви спочивала ще на его чолі, очима споглядав строго і в одну міру, усміх яким витав иншими разами свою милу, не проявляв ся на его устах — жура і смуток виглядали з его очей, цілої его душі як би взяло ся лиш одне чувство і не зважаючи на Франсесу приступив до пана Вартона та промовив:

— В таких часах треба все лишити на боці. Один з моїх офіцерів ранений смертельно і я мав надію на Вашу гостинність та привів его сюди.

— Та й добре зробили — сказав пан Вартон — приймемо радо нещасливого, тим більше, що то приятель майора Денвуді.

— Дякую, Вам пане, в моім імені і в імені нещасливого, котрий невсилі то сам зробити — відповів Денвуді на то борзо. — Коли позволите, то внесемо его зараз до хати, де огляне его лікар і подасть ему поміч.

Франсесу як би корч имив за серце, коли єї милій вийшов, навіть ані разу на ню не подивившись.

В любови жінчини єсть якась пожертвовава, якась преданність, котра виключає всяке суперництво, вся ніжність серця, вся могутність сили уяви промавляють лиш за переважуючою

пристрастю, а хто все дає, сподіває ся багато в заміну.

Франсес витерпіла довгі години найбільшого смертельного страху ізза Денвудіго, а тепер він прийшов, але ані усміхнув ся до неї, ані не привитав ся з нею. То не могло зменшити єї любови, але надія єї ослабла.

Коли внесено майже мертве тіло Денвуді'вого приятеля, кинула она оком на того ніби якогось свого суперника.

Его бліде аж жовте лице, позападані очі, спертий віддих показали їй образ смерти в своїм найстрашнійшім виді. Денвуді ішов коло него і держав его за руку, та напаминяв людей кілько разів, щоби несли легко і осторожно, словом так его догляддав, так журился ним, як лиш може найщирійший приятель.

Франсес ішла попереду, щоби завести недужого до призначеної для него комнати, а коли майор ідучи попри ню доторкнув ся єї одежі, зважилась она перший раз подивити ся ему в лице своїми лагідними, синими очами. Але й той погляд не знайшов ніякої взаємности і Франсес зітхнула майже несвідомо, коли зайшла на самоту до своєї власної комнати.

Капітан Вартон заручив ся словом чести, що не буде втікати, а відтак взяв ся чим скорше приймати гостей. В приєнну сєртівав ся з лікарем, що спішив до умираючого.

— Ах! — відозвав ся той дивак — як виджу, то Вам не эле веде ся, але заждіть! Маєте де яку шпильку? Ні? Ну, то я маю якусь; ось і єсть, мусите уважати, щоби не застудити рану, а то попадете ся ще якомусь початкуючому лікареві в руки.

— Нехай Бог боронить! — відповів капітан поправляючи собі старанно свою опаску.

(Дальше буде.)

ТЕЛЕГРАМИ.

Білград 18 жовтня. Зачувати, що в міністерстві вибухла криза і нині скоро король приїде, має цілий кабінет подати ся до димісії. Рівночасно має настати в сербській політиці зміна в дусі прихильнім для Австрії.

Нью-Йорк 18 жовтня. Коло Гавани розбив ся корабель „Трітон“ і утопило ся 200 людей переважно військових.

— Звістна фірма пп. Михайла Спозарского і Сина постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кміш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спозарских (в каменниця „Просьвіти“) по ціні від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Рух поїздів залізничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

В і д х о д я т ь д о

	Поспішні			Особові		
	8:40	2:50	10:50	4:40	8:55	6:45
Кракова	8:40	2:50	10:50	4:40	8:55	6:45
Підволочиск	—	1:55	6:—	—	10:05	11:—
Підвол. з Підз.	6:15	2:08	—	—	10:27	11:27
Черновець	6:10	2:40	—	10:30	—	6:45
Ярослава	—	—	—	4:40	—	—
Белзця	—	—	—	9:25	7:05	—
Тернополя	—	—	—	7:47	—	—
Гребенова ¹⁾	—	—	—	—	9:20	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5:20	—	3:05 ²⁾
Зимної Води ³⁾	—	—	—	—	3:40	—
Брухович ⁴⁾	—	—	—	—	2:31	—
Брухович ⁵⁾	—	—	—	—	3:27	—
Янова	—	—	—	9:40	—	8:50 ⁶⁾
Янова	—	—	—	—	1:04 ⁷⁾	3:15 ⁸⁾

¹⁾ Від 10 липня до 31 серпня. ²⁾ До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. ³⁾ Від 1 мая до 6 вересня в неділі і свята. ⁴⁾ Від 1 мая до 6 вересня в будні дні. ⁵⁾ Від 1 мая до 6 вересня в будні дні. ⁶⁾ Від 15 червня до 31 серпня лише в неділі і свята. ⁷⁾ Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дні. ⁸⁾ Від 1 мая до 30 вересня вкл. ⁹⁾ Від 1 жовтня до 30 цвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8:40 рано, в Кракові 1:48 по полудні, у Відні 8:56 вечер.

П р и х о д я т ь з

	Поспішні			Особові		
	1:30	—	8:45	9:10	6:55	9:30
Кракова	1:30	—	8:45	9:10	6:55	9:30
Підволочиск	2:30	10:—	—	—	3:30	6:—
Підвол. з Підз.	2:15	9:43	—	—	3:04	5:35
Черновець	9:50	1:50	—	—	7:30	5:45
Тернополя	—	—	—	7:52	—	—
Белзця	—	—	—	8:25	5:25	—
Ярослава	—	—	—	10:35	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1:40 ¹⁾	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12:10	8:05	1:51 ²⁾
Брухович	—	—	—	—	—	8:15
Брухович	—	—	—	—	—	8:49
Янова	—	—	—	7:50	1:15	—
Янова	—	—	—	8:— ³⁾	9:01 ⁴⁾	—

¹⁾ Від 10 липня до 31 серпня. ²⁾ Зі Сколього тільки від 1 мая до 30 вересня. ³⁾ Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дні. ⁴⁾ Від 15 червня до 31 серпня лише в неділі і свята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від львівского; коли на залізниця 12 год., то на львівським годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію відповідає: Адам Креховецький.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукції найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙГЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури лянні і ковани. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жаданє висилає ся катальоги.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.